

«Era un xic gos; necessitava que la gent corregués per mi»

Exfutbolista del Lleida, Balaguer, Manlleu i Ripoll

Aquell gol seria l'únic que faria al futbol professional el ripollès, que de petit tenia una samarreta de Butragueño i, Guti com a referent. «Era esquerrà i mitjapunta com ell. A més a més, era rosset i amb els cabells llargs amb una cinta al front». De fer tocs amb el pare i el germà i plorar perquè la pilota anava a sota els cotxes al Carrer Indústria, va entrar a la Penya Blaugrana del Ripollès d'on passaria al Ripoll i començaria a despuntar. Molt. Tant, que l'Espanyol se'n va enamorar en un torneig infantil. La cosa no va acabar d'anar bé i al cap d'uns mesos va tornar a casa amb la promesa que el monitoritzarien. L'Espanyol no, però el Figueres sí que hi confiaria un any després sent cadet de segon any. A partir d'aquí, la carrera canviaria. «Vaig deixar els estudis i apostar-ho tot al futbol. Entrenava quatre dies i arribava ben tard a casa amb el pare». A Figueres, jugava, assistia i feia gols. Destacava i el Lleida l'hi va proposar incorporar-lo per jugar a Divisió d'Honor juvenil. «Tenia la residència pagada i cobrava quelcom. A més a més m'oferien entrenar de tant en tant amb el primer equip, a Segona. Tot i que jo era molt familiar i de casa, no m'ho vaig pensar gaire i vaig dir que sí». I cap a la Terra Ferma falta gent. Amb divuit anys, l'adaptació no va ser fàcil. «La primera setmana ja volia tornar, però els pares van venir i vaig veure que no era tan lluny i que amb un cop de cotxe els tenia allà». Més calmat, les coses van funcionar. El juvenil tirava i molt, però el primer equip no. El descens a Segona B era un fet i es consumaria a Badajoz amb ell a la gespa. «Vaig entrar el darrer quart quan ja perdiem. Em vaig sentir desubicat perquè només veia la pilota al cel. Amb prou feines en vaig tocar un parell i vaig acabar decebut amb mi mateix». Havia debutat a la categoria de plata, això sí. Amb el Lleida ja descendit, tornaria a jugar contra l'Universidad, el dia del penal. La relació amb la majoria de companys era bona. «Em portava molt bé amb Roberto Suárez, un asturià ara director esportiu de l'Oviedo, que em duia sempre amb el seu descapotable verd. També amb Carles Busquets, el porter, que un dia em va tancar a una habitació i em va rapar al zero, per novell», riu. I amb Renaldo també, és clar. El brasiler li va donar un consell abans de tornar cap a la Corunya, d'on estava cedit. «Nil, depèn de tu. Has de treballar i lluitar més, perquè la qualitat i el nivell els tens. Aquella frase em va quedar gravada. Tenia raó. Era massa gos. Necessitava que la gent corregués per mi i em donés la pilota. I això passava factura, perquè no era cap fora de sèrie, tampoc». La projecció del ripollès era alta i cridaria l'atenció fora de Catalunya. Tant és així que el Liverpool s'hi va fixar i li va proposar anar a provar. «No ho vaig veure clar i em vaig fer enrere». El tren passaria. Com el de Segona A, i el de Segona B, al qual tampoc pujaria. Perquè es pensava que Carles Viladegut hi confiaria per tornar el Lleida a la categoria de plata l'any següent però el club va fitxar galàctics (Barbarà, Caballero, Kortina, Barbarín...) i es va quedar sense minuts. I sense fitxa, quan al gener, «després d'haver-me dit que jo no seria el sacrificat», Viladegut el va descartar per fitxar un central. Una cessió poc reeixida a Balaguer i, ja lliure, un curs a Manlleu «amb entrenaments militars» van fer que tornés a casa, al Ripoll. «Tenia menys exigència. Entrenàvem un parell de dies i estava més tranquil. Hi vaig anar amb la intenció d'agafar embranzida per tornar a Tercera. Anava sobrat. Vaig rebre ofertes del Barbastro, Monzó i Oriola però no tenia ganes ni forces d'anar-me'n de Ripoll. El pare es va enfadar...». Perquè a casa s'hi està molt bé i, jugant a Primera Regional i Preferent «gaudia com mai». «Fins llavors, la meva vida era el futbol li prou. Vaig veure que hi havia més coses. Tenia vida social i amics. Estudiaria un grau mig i un de superior a Banyoles de ciències de l'esport mentre ho combinava fet de repartidor amb furgoneta. Acabada la carrera i dos màsters va començar a fer d'entrenador personal fins que, instal·lat a Collbató, va entrar a Ensenyament a fer de professor d'Educació Física a Castellbisbal. També va gestionar els Campus de Masterchef Júnior a Catalunya. «L'experiència era divertida però vaig tenir bessonada, nen i nena, i tot plegat era massa». El nen, per cert, juga al Barça. Qui sap si...